

Arrest

nr. 265 640 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger uit Qani Tamaki, Afghanistan. U bent getrouwd met X en hebt samen twee kinderen. U verliet Afghanistan op 16 juli 2018 en kwam op 26 mei 2019 aan in Griekenland. U diende meteen bij aankomst in Griekenland een verzoek om internationale bescherming, meer bepaald op het eiland Lesbos in het asielcentrum van Moria. Op 1 november 2019 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U kwam toen te weten dat u met deze status geen beroep zou kunnen doen op gezinshereniging in Griekenland. Dit was enkel mogelijk met de

vluchtelingenstatus. Omdat u tevens ook vreest voor uw leven in Afghanistan verkeerde u op die manier in de onmogelijkheid om uw gezin ooit nog te zien. Daarom wou u een beroep aantekenen tegen de genomen beslissing. U had hiervoor wettelijk gezien één maand de tijd. U ging hiervoor 3 maal langs bij de asielautoriteiten van Moria. U mocht ook maar één keer per week deze diensten bezoeken, anders werd u verwijderd van het kantoor. Dit kwam omdat de medewerkers van asielautoriteiten onderbemand waren om de vele aanvragen van de aanwezige verzoekers om internationale bescherming te baas te kunnen. De medewerkers van Griekse asielinstanties noteerden uw vraag tot beroep steeds en zeiden dat ze u verder iets gingen laten weten via een luidspreker. Dit gebeurde echter nooit. Wanneer u aandrang, werd u hardhandig uit het asielkantoor begeleid. Toen u tijdens de laatste week van uw mogelijkheid tot het indienen van een beroep uw beklag ging doen tegen de medewerkers van de asielinstanties liep de situatie uit de hand en moest de politie tussenkomen. Er kwamen op dat moment twee advocaten naar u die beloofden uw zaak op te volgen. Uw poging tot het indienen van een beroep is nooit officieel geregistreerd. Hierdoor werd u na een termijn van één maand gevraagd om het kamp van Moria te verlaten. U deed dit, maar keerde stiekem terug. U vroeg toen tevens aan uw twee aangestelde advocaten naar een stand van zaken. Zij lieten u weten dat de beroepstermijn verlopen was en dat er niets meer voor u gedaan kon worden. U ging ook nog drie keer langs bij het kantoor van de asielautoriteiten op Moria maar daar kreeg u hetzelfde antwoord te horen. U verbleef in totaal nog twee maand in het kamp van Moria. In die periode werd u tweemaal gecontroleerd door de politie die u vroeg om het kamp te verlaten. Bij de tweede controle scheurden ze uw tent kapot. U filmde deze handelingen waarop de agenten vroegen om uw gsm te overhandigen. U weigerde dit en begon weg te lopen. Tijdens uw vlucht viel u en brak u uw been. U werd nadien hardhandig door de politie aangepakt waardoor u een rib brak en buiten bewustzijn viel. U werd in het ziekenhuis behandeld en keerde nadien terug naar het centrum. Nadien verhuisde u naar Athene en later naar Kreta. Ook daar ging u bij de bevoegde asielinstanties vragen naar uw mogelijkheden tot gezinshereniging en of uw asielprocedure opnieuw in overweging kon genomen worden. U kreeg echter steeds te horen dat u geen mogelijkheid had tot gezinshereniging en dat uw beroepstermijn vervallen was. Verder werd u in Griekenland het verkrijgen van een identiteitskaart, het openen van een bankrekening en het opstarten van een ziekteverzekering en het recht op arbeid bemoeilijkt door het stellen van voor u moeilijk te vervullen voorwaarden, zoals het neerleggen van een huurcontract of het opgeven van een persoon die garant stond voor u. Op 3 oktober 2020 verliet u Griekenland. U kwam op 4 of 5 oktober aan in België. U verbleef één nacht in België zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U besloot om naar Luxemburg te trekken en diende daar op aanraden van vrienden en kennissen een verzoek om internationale bescherming in. U kwam echter snel terug op uw beslissing en besloot om afstand te doen van uw asielaanvraag in Luxemburg. Na twintig dagen verbleven te hebben in Luxemburg keerde u terug naar België. U diende in België op 26 oktober een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat er bij een terugkeer naar Griekenland geprofiteerd zal worden van u door de Griekse autoriteiten. Ze zouden uw situatie zodanig misbruiken dat u genoodzaakt zou zijn om het land te verlaten. U vreest ook niet dezelfde rechten te hebben als een Griekse burger.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele Taskara zowel in het Engels als in het Dari, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een door u opgestelde samenvatting van uw asielrelaas met bijhorende foto's van o.a. van de situatie in het kamp van Moria, van uw opname in het ziekenhuis en over uw werkzaamheden in Afghanistan. Verder legt u de beslissing voor van de Griekse autoriteiten om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, mailverkeer tussen u en de Griekse asielautoriteiten over uw mogelijkheden tot gezinshereniging, medische documenten uit België waaruit uw maagproblemen blijken, medische documenten uit Griekenland waaruit uw maag en darmklachten en uw psychische problemen blijken, drie originele dreigbrieven van de taliban met een bijhorende vertaling, uw badge van uw werk in Afghanistan, drie arbeidscontracten van uw werk in Afghanistan, een bewijs van een betaling van een belasting in Afghanistan en uw behaalde diploma's en certificaten uit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Niettemin u medische documenten uit Griekenland voorlegt waaruit blijkt dat u lijdt aan bepaalde psychische problemen, bleek u toch in staat om uw relaas uiteen te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 januari 2021. Tijdens dit onderhoud gaf u geen blijk van mogelijke problemen om het

onderhoud te voltooien. Bovendien gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat uw klachten verminderd zijn en dat u hiervoor geen medicatie meer neemt (CGVS, p. 14). Ook als gevolg van uw maag- en darmproblemen - die blijken uit de Griekse en Belgische medische documenten die u voorlegt - gaf u geen blijk van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien. Bovendien werd u de mogelijkheid gegeven om een pauze te vragen indien u dat wenste (CGVS, p. 2). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u bovendien geen gewag van enige bijzondere procedurele nood.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit en CGVS, p. 3-4), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn

persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw gedrag niet strookt met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft. U vertrok uit Griekenland en kwam in België aan op 4 of 5 oktober 2020 (CGVS, p. 4). U besloot echter om hier geen verzoek om internationale bescherming in te dienen maar opteerde er voor om naar Luxemburg te reizen en daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U trok dit verzoek echter in omdat u bij uw zus wou verblijven in België (CGVS, p. 4-5). Dergelijk gedrag getuigt niet van het hebben van een actuele en dringende gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder dient aangestipt te worden dat u uw verzoek voornamelijk hebt ingediend omdat u niet de mogelijkheid hebt om in Griekenland aan gezinshereniging te doen en dat u tegelijkertijd niet terug kan naar Afghanistan omdat u daar vreest voor uw leven (CGVS, p. 5-7). Waar u stelt dat u in Griekenland geen gezinshereniging kan uitvoeren, kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u niet naar Afghanistan terug kan is in onderhavig verzoek niet dienstig aangezien ten gevolge van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland, uw huidig verzoek beoordeeld wordt ten aanzien van Griekenland.

Bij het feit dat u verder aanhaalt dat de Griekse autoriteiten nalatig zijn omdat u niet de mogelijkheid had om een officieel beroep in te dienen tegen uw beslissing dient aangestipt te worden dat u – nadat u niet de kans had om een beroep in te dienen - steeds over uw mogelijkheden ging informeren bij de bevoegde asielinstanties in Moria, Athene en Kreta (CGVS, p. 8-12). U hebt echter geen stappen ondernomen bij andere of hogere instanties in Griekenland of enige juridische acties ondernomen tegen het feit dat u niet de mogelijkheid had om beroep in te dienen (CGVS, p. 12). Uw repliek hierbij – dat u geen vertrouwen meer had in de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 12) – volstaat niet om te rechtvaardigen waarom u geen verdere stappen hebt gezet. U hebt ook nooit een advocaat aangesteld voor het feit dat u niet de mogelijkheid had om beroep in te dienen. U maakt hierbij de repliek dat dit minstens 2.000 euro zou kosten en dat dit verloren geld zou zijn omdat een advocaat daar ook niets aan zou kunnen doen (CGVS, p. 12). Dit is echter niets meer dan een losse boutade. Bovendien bestaat er in Moria en

elders in Griekenland de mogelijkheid tot gratis rechtsbijstand. Bijgevolg kan niet besloten worden dat u alle mogelijkheden hebt uitgeput om uw zaak aan te spannen in Griekenland.

Verder haalt u zijdelings aan dat het verkrijgen van een identiteitskaart, het openen van een bankrekening en het opstarten van een ziekteverzekering en het recht op arbeid u in Griekenland werd bemoeilijkt door het stellen van voor u moeilijk te vervullen voorwaarden, zoals het neerleggen van een huurcontract of het opgeven van een persoon die garant stond voor u (CGVS, p. 9, 13, 15). Uw advocaat haalt ook aan dat u moeilijkheden kende op het vlak van huisvesting. Allereerst kunnen deze elementen moeilijk als uw concrete vluchtaanleiding weerhouden worden. Nadat u in Griekenland internationale bescherming toegekend kreeg op 1 november 2019, bleef u immers nog tot 3 oktober 2020 in Griekenland. U haalde deze zaken bovendien zowel bij de DVZ als initieel bij het CGVS niet aan als redenen waarom u niet terug kan keren naar Griekenland (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 8 en CGVS, 5-7). Uw advocaat haalt ook aan dat u moest bedelen voor uw eten (CGVS, p. 15-16). Echter blijkt dit niet uw verklaringen, noch uit uw schriftelijke samenvatting van uw relaas.

Waar hierboven blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met moeilijkheden op het vlak van administratie, werk, sociale bijstand of huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Ook hier kan herhaald worden dat u na het verkrijgen van uw beschermingsstatus op 1.11.2019 nog tot 3.10.2020 in Griekenland bleef. Bovendien is het stellen van voorwaarden als het neerleggen van een huurcontract of het voorzien van een persoon die garant is, geenszins gelijk te stellen met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier verder zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van twee aanvaringen met de daar aanwezige autoriteiten (CGVS, p. 6 en 8-11) moet worden opgemerkt dat deze confrontaties niet volstaan om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Zo werd u met politiegeweld geconfronteerd nadat u binnen de asielkantoren bleef aandringen op een beroepsprocedure en toen u voor een tweede keer betrappt werd op een illegaal verblijf in het Moria-kamp (CGVS, p. 8 en p.9-10).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 11), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Ten slotte moet er op gewezen worden dat u ervoor koos de Belgische autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud uw Griekse verblijfsvergunning en van uw paspoort. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u deze documenten vernietigd en in het water gegooid hebt (CGVS p. 4 en 13). Het gegeven dat u doelbewust documenten weggooide teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid,

3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat de Griekse autoriteiten misbruik van uw situatie zouden maken opdat u het land zou verlaten (CGVS, p. 15).

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst staan niet ter discussie, net zomin als uw schooltraject. De door u opgestelde samenvatting van uw asielaanvraag met bijhorende foto's van o.a. van de situatie in het kamp van Moria, uw opname in het ziekenhuis en over uw werkzaamheden in Afghanistan brengt geen nieuwe elementen aan het licht waardoor bovenstaande appreciaties gewijzigd moeten worden. Dezelfde conclusies geldt voor de beslissing van de Griekse autoriteiten om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en het mailverkeer tussen u en de Griekse asielaanvraagautoriteiten over uw mogelijkheden tot gezinshereniging. De Afgaanse documenten zoals de drie originele dreigbrieven van de Taliban met een bijhorende vertaling, uw badge van uw werk in Afghanistan, de drie arbeidscontracten van uw werk in Afghanistan en het bewijs van een betaling van een belasting in Afghanistan zeggen louter iets over uw situatie in Afghanistan en zijn op zich irrelevant voor het feit of uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden. De medische documenten uit België en Griekenland werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. in het verzoekschrift wordt de schending aangevoerd van de volgende bepalingen:

- art. 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;
- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- art. 48 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/2 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980;
- art. 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980;
- art. 62 van de wet van 15 december 1980;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. Verzoeker meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet "uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen". Verzoeker meent echter dat *in casu* zijn situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

Verzoeker benadrukt dat het doel van zijn beroep is om enerzijds aan te tonen dat hij zich niet op de door de Griekse autoriteiten verleende bescherming kan beroepen en anderzijds dat hij een gegronde

vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker vraagt vervolgens dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend, gezien de analyse van de commissaris-generaal wordt aangevochten voor zover die berust op elementen die de test van een ernstig onderzoek niet kunnen doorstaan. Hij benadrukt hierbij dat hij in Griekenland diende te leven in onmenselijke en vernederende omstandigheden en dat de in Griekenland verleende bescherming niet doeltreffend en derhalve slechts theoretisch is.

Wat verzoekers situatie in Griekenland betreft, stelt hij:

“Verzoekende partij heeft in Griekenland talloze problemen gekend en in mensonterende omstandigheden moeten zien te overleven, dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar motivering aanvoert.

Vooreerst heeft verzoekende partij te kennen gegeven dat zij in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en zij hierdoor geen recht had om een gezinsherenigingsprocedure te doorlopen.

Omwille van deze reden was het de wens van verzoekende partij om beroep aan te tekenen tegen de genomen beslissing, doch werd zij dusdanig aan het lijntje gehouden door de asielautoriteiten in Moria waardoor de beroepstermijn uiteindelijk verstreken was en zij haar rechten ter zake niet kon doen gelden.

Ook had verzoekende partij een gesprek gehad met twee advocaten die haar beloofden om beroep aan te tekenen tegen de beslissing, doch wanneer verzoekende partij even later informeerde naar de stand van zaken kreeg zij simpelweg te horen dat de termijn verstreken was en de kous daarmee afwas.

Ter zake stelt verwerende partij dat er niet kan worden ingezien op welke wijze de kritiek omtrent het probleem met betrekking tot gezinshereniging dienstig zou kunnen worden aangevoegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België.

Nochtans houdt dit in dat verzoekende partij niet kan terugkeren naar Afghanistan (vermits zij internationale bescherming werd verleend door Griekenland), doch eveneens niet over de mogelijkheid beschikt om haar gezin naar Griekenland over te brengen. Dit terwijl het gezin nog steeds verbleef/verblijft in de regio waarvoor er door de Griekse autoriteiten subsidiaire bescherming werd verleend en dus hoogstwaarschijnlijk eveneens gevaar liepen/lopen.

Het feit dat verzoekende partij genoodzaakt zou zijn om in Griekenland te verblijven, helemaal alleen en zonder zijn geliefde en naasten bij zich te hebben, wetende dat zij in een gevaarlijke situatie verkeren, zorgt voor de nodige stress en psychologische problemen voor verzoekende partij waardoor deze situatie als mensonterend bestempeld moet worden.

In die zin kan verzoekende partij dit feit wel degelijk dienstig aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij dat zij zich “slechts” geïnformeerd heeft over de mogelijkheden bij de bevoegde asielinstanties in Moria, Athene en Kreta, doch geen stappen heeft ondernomen bij andere of hogere instanties in Griekenland of geen juridische acties heeft ondernomen tegen het feit dat zij niet de mogelijkheid had om beroep in te dienen.

Verwerende partij stelt voorts dat verzoekende partij dit niet kan rechtvaardigen door te stellen dat zij geen vertrouwen meer had in de Griekse autoriteiten.

Nochtans heeft verzoekende partij duidelijk gesteld dat zij slechts één maand de tijd had om beroep aan te tekenen tegen de beslissing, zij driemaal naar de bevoegde asielinstanties in Moria is gestapt om haar wens om beroep aan te tekenen kenbaar te maken, zij uiteindelijk de belofte kreeg van twee advocaten dat zij het nodige zouden doen, om daarna te horen te krijgen dat de beroepstermijn verstreken was en men niets meer kon doen voor haar.

Het hoeft bijgevolg niet te verwonderen dat de moed verzoekende partij in de schoenen was gezonken en zij absoluut geen vertrouwen meer had in het Griekse systeem om haar rechten erkend te zien worden.

Verzoekende partij heeft, als verzoeker om internationale bescherming met beperkte of geen kennis van de taal en de plaatselijke gebruiken of juridisch systeem, wel degelijk op voldoende wijze getracht om haar rechten erkend te zien worden en alles in haar mogelijkheid gedaan om een oplossing voor haar probleem te vinden.

Meer verwachten van verzoekende partij is, gezien de specifieke situatie waarin zij verkeerde, niet redelijk en legt de drempel te hoog.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie (zie infra) dat er wel degelijk talloze problemen bestaan in Griekenland met betrekking tot gezinshereniging, waardoor er geen twijfel kan bestaan omtrent de echtheid van de problemen van verzoekende partij.

Vervolgens stelt verwerende partij met betrekking tot de problemen die door verzoekende partij aangehaald werden in het kader van het verkrijgen van een identiteitskaart, het openen van een bankrekening en het opstarten van een ziekteverzekering en het recht op arbeid, dat deze niet kunnen weerhouden worden als de concrete vluchtaanleiding.

Nochtans zijn ai deze onlosmakelijk verbonden met elkaar en zorgen zij ervoor dat verzoekende partij talloze obstakels moest overwinnen om haar basisrechten vervuld te zien worden, wat gezien de situatie onmogelijk is. Het feit dat verzoekende partij in de praktische onmogelijkheid verkeerde om een bankrekening te openen, zorgde ervoor dat zij tevens niet over de mogelijkheid beschikte om werk te vinden, waardoor zij niet over voldoende geld kon beschikken om in haar huisvesting te voorzien en zich bijgevolg genoodzaakt zag om op straat te leven en te moeten bedelen om eten. Dit vormt wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM uit en dient dus mee in beschouwing te worden genomen als zijnde een onderdeel van de vluchtaanleiding.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij de subsidiaire bescherming werd toegekend op 01.11.2019, doch nog in Griekenland bleef tot 03.10.2020.

Verzoekende partij wenst er op te wijzen dat het feit dat zij gedurende die periode in Griekenland bleef aantoonde dat zij wel degelijk heeft getracht zich te integreren, er een leven op te bouwen en haar rechten te doen gelden. Doch toen bleek dat dit allemaal tevergeefs was, besloot zij om het land uiteindelijk te verlaten.

De motivatie van verwerende partij is op dit punt ondoordringbaar, vermits zij steevast als argument gebruikt dat personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland het land te vroeg verlaten om te kunnen spreken van een oprechte poging om hun rechten te doen gelden, terwijl zij in casu juist het tegenovergestelde stelt en het feit dat verzoekende partij gedurende een bepaalde periode in Griekenland bleef om haar rechten te doen gelden tegen haar gebruikt door te stellen dat dit aantoonde dat er hoegenaamd geen problemen zouden geweest zijn, quod non.

Het feit dat verzoekende partij deze zaken niet zou hebben aangehaald bij DVZ alsook initieel bij het CGVS als redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Griekenland, doet geen afbreuk aan het feit dat de problemen zich in de praktijk wel hebben voorgedaan en verzoekende partij deze problemen benoemd heeft. Verwerende partij had deze bijgevolg in beschouwing moeten nemen bij het nemen van haar beslissing.

Verwerende partij ontkent niet dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van politiegeweld, doch tracht deze feiten te minimaliseren. Dit terwijl er talrijke objectieve informatie voorhanden is die wijst op een structureel probleem van buitensporig geweld door de Griekse ordediensten tegen asielzoekers en vluchtelingen (zie infra).

Het hoeft ook niet te verwonderen dat verzoekende partij geen beroep heeft gedaan op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, nu reeds eerder bleek dat zij niet op hun hulp zou moeten rekenen (zie infra met betrekking tot haar wens om beroep aan te tekenen tegen haar beslissing) en zij bijgevolg geen vertrouwen meer had in het gebrekkige Griekse systeem.

Ten slotte stelt verwerende partij dat "[h]et gegeven dat u doelbewust documenten weggooide teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging of ernstige schade heeft." (stuk 1, p. 4).

Nochtans strookt dit gedrag juist wél met het gedrag dat een persoon die een daadwerkelijke vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. Immers, op die wijze trachtte verzoekende partij juist te voorkomen dat zij terug gestuurd zou worden naar Griekenland, alwaar zij ernstige schade heeft geleden.

Het is met name die vrees om terug gestuurd te worden naar Griekenland, land waar zij onnoemelijk heeft geleden, die haar ertoe bracht om de documenten weg te gooien en zo haar leven te beschermen. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk getracht om zich te integreren in Griekenland en er een leven op te bouwen, doch werd hij hierin op geen enkele wijze ondersteund door de Griekse autoriteiten.

Zo heeft zij gedurende een jaar na het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Griekenland getracht een leven uit te bouwen.".

Verzoeker wijst erop dat, indien een persoon die als vluchteling in een ander Europees land erkend wordt, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar dat land, er moet van uitgegaan worden dat er geen reden bestaat voor het land waarin zijn aanvraag momenteel in behandeling is om deze aanvraag af te wijzen. Hij acht het hierbij onvoldoende erop te wijzen dat Griekenland een Europees land is en als zodanig gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een beschermingsstatus en waarvan men gebruik kan maken, om zo te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat zijn

basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Aldus voert verzoeker, onder verwijzing naar de arresten van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, aan dat de realiteit van de situatie concreet moet worden geanalyseerd, rekening houdende met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van levensonderhoud in Griekenland.

Verzoeker meent dat zijn individuele situatie dient bekeken te worden in het licht van de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland. Hij acht het dan ook duidelijk dat een terugkeer naar Griekenland, rekening houdende met zijn individuele situatie, tot gevolg zou hebben dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat de commissaris-generaal dit heeft onderzocht.

Verzoeker vraagt tevens de toepassing van *“het voordeel van de twijfel”* en geeft een theoretische uiteenzetting hieromtrent.

Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkig onderzoek naar de levensomstandigheden in Griekenland en de mogelijks hiermee gepaard gaande schending van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat de actuele situatie in Griekenland met betrekking tot personen die internationale bescherming genieten wel degelijk getuigt van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan dergelijke personen te bieden. In de meeste gevallen bestaan rechten en effectieve bescherming *“enkel op papier”*.

Verzoeker gaat vooreerst in op de *“onmogelijkheid om een menswaardig leven te leiden met betrekking tot de kosten van levensonderhoud in Griekenland.”* Hij verwijst naar informatie van UNHCR met betrekking tot het eerste land van asiel en licht hierbij toe dat een vluchteling geen gebruik kan maken van een echte en effectieve bescherming in het eerste land van asiel indien hij er niet eens in slaagt om te voorzien in zijn basisbehoeften in dat land. Hij wijst er hierbij op dat uit verschillende objectieve informatiebronnen, waaruit hij citeert en parafraseert, blijkt dat het onmogelijk is om in Griekenland te overleven met beperkte financiële steun en dat het onmogelijk is voor een persoon met beperkte financiële middelen om afdoende huisvesting te vinden. Hierdoor meent verzoeker dat hij in geval van een terugkeer naar Griekenland op straat dreigt te belanden. Hij stelt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming dakloos is, duidelijk een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM en vergelijkt zijn situatie met vonnissen van de Belgische arbeidsrechtbanken die oordeelden dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming systematisch op straat diende te leven en geen opvangplaats kreeg, een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakte. Hij benadrukt dat er geen garantie is dat hij bij een terugkeer naar Griekenland huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal toebedeeld krijgen, zodat België bij een terugkeer verantwoordelijk zal zijn voor een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens wenst verzoeker de aandacht te vestigen op tal van objectieve bronnen die getuigen van de *“slechte levensomstandigheden en onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland”* van personen die in Griekenland internationale bescherming werden verleend.

Deze bronnen stellen volgens verzoeker allemaal vast dat de opvang van deze personen, evenals hun behandeling, toegang tot huisvesting, scholing, werkgelegenheid *etc.* catastrofaal is.

Verzoeker citeert in dit verband uit een artikel van MO dat werd gepubliceerd naar aanleiding van een Facebookcampagne, gebaseerd op foutieve informatie, die stelde dat de grens tussen Griekenland en Macedonië open was en waarop 1000 à 1500 vluchtelingen zich verzamelden. Volgens verzoeker valt hieruit af te leiden dat de situatie in Griekenland onhoudbaar is.

Verzoeker citeert tevens uit informatie van Pro Asyl, waaruit blijkt dat het Duitse Grondwettelijk Hof in 2017 nog de uitwijzing van een in Griekenland erkende vluchteling stopzette, aldus verzoeker. Hieruit blijkt volgens hem dat de sociale rechten van vluchtelingen in Griekenland enkel op papier bestaan, maar in de praktijk niet zijn verwezenlijkt. Verzoeker benadrukt dat onder de huidige Griekse wetgeving de toekenning van sociale uitkeringen en staatssteun afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde van een aantal jaar legaal verblijf. Erkende vluchtelingen kunnen niet aan dergelijke verblijfsvoorwaarden voldoen. Verzoeker citeert tevens nog uit informatie van EDAL inzake een

beslissing van een Duitse administratieve rechtbank waarbij de tenuitvoerlegging van een besluit tot uitzetting van iemand die in Griekenland internationale bescherming genoot, werd geschorst.

Hij verwijst ook nog naar een niet-gespecificeerd arrest van de Raad van 18 oktober 2018 waarin een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd. Verzoeker citeert en parafraseert tevens uit rapporten van AIDA en Pro Asyl inzake de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, citeert verzoeker uit informatie van AIDA, Pro Asyl en RSA en besluit hierbij dat *“Het weze dus duidelijk dat de situatie voor erkende vluchtelingen met betrekking tot huisvesting allesbehalve optimaal is en in bepaalde gevallen kan leiden tot mensonterende en/of oneerbiedige situaties die een schending van artikel 3 van het EVRM en het recht op een menswaardig leven uitmaken.”*

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, citeert verzoeker uit informatie van AIDA, Pro Asyl, UNHCR, de Raad van Europa en RSA en besluit hierbij *“Erkende vluchtelingen hebben dus te maken met verscheidene obstakels die hun toegang tot de arbeidsmarkt belemmeren. Dit duwt hen in een situatie van werkloosheid met alle gevolgen van dien, hetgeen tevens kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.”*

Wat de integratiemogelijkheden en de toegang tot onderwijs betreft, licht verzoeker vooreerst toe dat: *“Er worden door de Griekse autoriteiten weinig tot geen gratis taallessen voorzien, wat de integratie van erkende vluchtelingen verder bemoeilijkt en, in combinatie met de voormelde elementen, er voor kan zorgen dat erkende vluchtelingen in een situatie terechtkomen waar zij niet in staat zijn om een menswaardig leven op te bouwen.”* Verzoeker citeert uit informatie van AIDA, Pro Asyl, de Raad van Europa, RSA en UNHCR.

Wat de toegang tot sociale voorzieningen betreft, stelt verzoeker: *“Voorts blijkt ook duidelijk dat erkende vluchtelingen niet kunnen rekenen op sociale voorzieningen, of toch op zijn minst niet op gelijke wijze toegang hebben tot sociale uitkeringen en onoverkomelijke obstakels moeten overwinnen.”* Hij meent dat dit tevens een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij citeert uit informatie van AIDA en Pro Asyl.

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, citeert verzoeker uit informatie van AIDA, Pro Asyl en RSA.

Verzoeker besluit hierbij dat: *“Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen ondoeltreffend is, wat kan leiden tot onmenselijke of mensonterende levensomstandigheden en een schending van artikel 3 van het EVRM.”*

Verzoeker gaat vervolgens ook nog in op *“racisme en haatmisdrijven”* in Griekenland. Hij wijst hierbij op rechtspraak van het EHRM waarin Griekenland werd veroordeeld in een zaak rond dwangarbeid en mensenhandel van Bengaalse arbeidsmigranten en bijkomende informatie van Amnesty International over deze zaak.

Verder benadrukt verzoeker dat talrijke haatmisdrijven en aanvallen geïnspireerd door racisme tegen vluchtelingen en migranten door burgers en overheidsinstanties worden geregistreerd in Griekenland, terwijl de slachtoffers niet steeds konden rekenen op de nodige bescherming van de Griekse autoriteiten. Hij citeert uit landeninformatie.

Verzoeker concludeert uit het voorgaande dat *“de combinatie van alle moeilijkheden, obstakels en barrières in hun totaliteit genomen kan leiden tot de vaststelling dat een erkende vluchteling in Griekenland in de praktijk geen aanspraak kan maken op de rechten die hem of haar toekomen, noch effectief kan genieten van de bescherming die hem of haar verleend werd. Bijgevolg dient een in Griekenland erkende vluchteling te leven in mensonwaardige omstandigheden die kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.”* Hij verwijst nog naar verhalen van twee personen betreffende hun ervaringen in Griekenland en de mensonterende omstandigheden waarin zij leefden en de conclusie in de casestudy van RSA en Pro Asyl.

In hoofddorde vraagt verzoeker erkend te worden als vluchteling omdat verweerder meerdere elementen van zijn relaas niet heeft onderzocht.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. Verzoeker kan zich niet beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Bij een terugkeer naar Griekenland zal hij worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker bezorgt de Raad een aanvullende nota met volgend stuk:

- Brief van zes Schengen staten gericht aan de Europese Commissie.

2.3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom het voorliggend verzoek om internationale bescherming al dan niet ontvankelijk is ingevolge de verkregen internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet – dat de omzetting van (het geschonden geachte) artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn vormt – bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan

internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland.

2.6. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in de meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

2.7. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en verwijst uitgebreid naar algemene landeninformatie inzake de (gebrekkige) toegang tot sociale bescherming en integratiemogelijkheden, huisvesting, gezondheidszorg en tewerkstelling van asielzoekers en erkende vluchtelingen en statushouders in Griekenland, alsook discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

Per aanvullende nota brengt verzoeker ook recente informatie bij inzake de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij legt een brief neer, gericht aan de Europese Commissie en ondertekend door 6 Europese ministers, waaronder Belgisch Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarin de omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden aangekaart en waarin verwezen wordt naar rechtspraak van nationale hoven die oordelen dat de situatie in Griekenland een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM uitmaakt (brief aan de Europese Commissie van 1 juni 2021). In de brief wordt onder meer aan de Commissie gevraagd om te onderzoeken of de procedurele waarborgen en de opvang- en levensomstandigheden van asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland in overeenstemming is met het Handvest van grondrechten van de Europese Unie en andere relevante Europese regelgeving. Daarnaast verwijst verzoeker naar 2 recente uitspraken van de Raad van State in Nederland inzake begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Ter terechtzitting stelde de verwerende partij louter dat de rechtspraak van de Raad van State van Nederland geen precedentswaarde heeft en er in de brief aan de Europese Commissie geen concrete elementen aanwezig zijn die onverenigbaar zijn met de bestreden beslissing.

Daargelaten dat een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State van Nederland niet dienstig is bij gebrek aan precedentwerking, blijkt uit de recente stukken dat de situatie in Griekenland voor asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming mogelijk is gewijzigd.

Gelet op de nieuwe documenten inzake de situatie in Griekenland, alsook op het feit dat de Raad niet kan nagaan welke invloed deze recente omstandigheden hebben op de situatie van verzoeker, is het voor de Raad bij gebreke aan essentiële gegevens onmogelijk te komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF